

Kapitola prvá

*„Nezabúdaj, že ak sa zahrávaš s ohňom,
môžeš v ňom veľa stratiť.“*

Pieseň sa skončila a moja podprsenka letela vzduchom. Vedela som, že ju už neuvidím, pretože muž, ktorému som tancovala, mal fetiš a vždy mi za ne zaplatil dvojnásobok, niekedy aj viac. Síce sa mi dokonalo hodila k čiernej maske so zlatým detailom, kašľala som na to.

Pohodila som vlasmi tak, aby mi zakryli obnažené prsia, a zoskočila dole z provizórneho javiska. Všetky izby mali aspoň jedno, aby si nás klienti mohli obzerať počas súkromných vystúpení. Mala som ich radšej ako predvádzanie sa na pódiu. Tu som sa aspoň nemusela tváriť, že som triezva.

„Bola si úžasná,“ zachripel Jack, nízky a úlisný majiteľ obchodu v meste, keď mi strčil tri stovky za lem nohavičiek. Jeho dotyk ma páľil, prsty mal horúce a spotené.

„Ďakujem,“ zaklipkala som mihalnicami, čo na neho vždy fungovalo. Rukou som mu prešla po tvári tak, aby na pokožke cítil moje nechty. Presne, ako to mal rád.

„Tak o týždeň, krásavec,“ žmurkla som na neho a odkráčala k dverám. Na dnes som skončila.

V svojej práci som bola dobrá. Čo dobrá, bola som ku- revsky skvelá. Len zopár ich bolo lepších, ale tie si to niekedy ani neuvedomovali.

Striptíz bol ako zvädzanie. Mohli ho robiť všetky, no len

hŕstka vyvolených ho precítila. Ja som patrila medzi ne a hrdod som si to každé ráno pri počítaní zisku opakovala.

Vošla som do spoločnej šatne, ktorú som zdieľala s Lauren a ešte dvomi dievčatami, no ich mená som si nepamätala. Neboli pre mňa podstatné, rovnako ako väčšina tamjšieho osadenstva.

Pánsky bar, známy pod menom *Le Fruit des Anges*, sa tešil popularite už roky. Jeho exkluzivita mu zaručila tých najvyberavejších hostí, ktorých identita bola rovnako tajná ako tá naša. Nie nadarmo sme na tvárach nosili masky. Nielenže to mnohých mužov vzrušovalo, keď sa nám ich snažili dať dole alebo nás primäť, aby sme sa im ukázali, no najviac ich rajcovala samotná anonymita. Pod maskou si mohli predstaviť kohokoľvek. Svoju ženu, ktorá by sa k niečomu takému len tak neodhodlala, milenku, s ktorou to chceli skúsiť, či kolegyňu, o ktorej snívali. Nebránili sme ich fantáziám. V niektorých miestnostiach v podzemí sme im ich dokonca pomáhali naplniť. Ja však nie.

Vytiahla som si z pohodenej kabelky cigarety a rovno prešla k oknu, aby som si mohla zapáliť. Potrebovala som aspoň na chvíľu cítiť pokoj a nikotín mi ho na tie mizivé dve minúty doprial. Posadila som sa na parapet a vydýchla. Otáčala som cigaretu v prstoch a sledovala, ako mi na studenej pokožke naskakovala husia koža. Bolo zaujímavé pozorovať vlastné telo, ktoré nedokázalo odolať takej obyčajnej veci, ako je chlad.

Uhasila som zvyšok cigarety a zatvorila oči. Hlava sa mi ešte trochu točila, no pomaly som sa dostávala do normálu. Potrebovala som odtiaľto vypadnúť, a to čím skôr.

Zoskočila som na rovné nohy, no hneď som sa zastavila. Na mojom stolíku stála obrovská kytica z bielych magnólií. Zboku do nej bola vsunutá čierna obálka.

Neisto som sa k nej priblížila, pretože som si nepamätala nikoho, kto by vedel, že magnólie boli mojimi obľúbenými kvetmi. Možno sa mi to snívало. Nemuselo to byť skutočné.

Po tráve som neraz mávala preludy, lenže tú som nemala už asi tri týždne.

Roztrasenými rukami som chytila obálku a otvorila ju.

Chýbaš mi doma.

Na sekundu som zabudla dýchať. Nie kvôli slovám, ale kvôli tomu, kto ich napísal. Ten maxwellovský blázon naozaj vedel, ako ma prebrať. Keby som ho mala pred sebou, pravdepodobne by som mu jednu strelila. A pobozkala ho.

„Kretén,“ zamrmala som do ticha a hodila obálku do koša. Nemohla som do toho znova spadnúť. Odmietala som mu podľahnúť.

„Si stratený prípad, vieš o tom?“ ozvalo sa spoza mňa.

Otočila som sa a všimla si šéfku postávajúcu v otvorených dverách. Čierna linka jej podčiarkovala čokoládové oči. Tí, čo ju nepoznali, pred ňou mali rešpekt, a tí, ktorí s ňou prišli do kontaktu, si ju vážili. Ja som však zašla o niečo ďalej, keď už nebolo jednoduché rozoznať všetky hranice.

„Prečo mám pocit, že ma chceš poučovať, Angie?“ pretočila som oči.

„Vyzeráš, že by sa ti zišla jedna rodičovská,“ poznamenala vecne.

Sadla som si na stôl a prehodila vlasy tak, aby odhalili moje prednosti. Nehanbila som sa za svoje telo, pretože mi vždy pomohlo vyhrať spory. Nahota sa pre mňa za posledné dva roky stala najvýnosnejšími šatami.

„To by si ty mala vedieť najlepšie,“ oblizla som si pery a hravo sa na ňu usmiala. Vyprovokovať ju bolo pomaly také vzrušujúce ako byť s ňou v posteli. Navonok síce pôsobila chladne a odmerane, no ako milienka bola nezabudnuteľná.

„Nehráš s tebou túto hru. Skončili sme,“ precedila.

Schuti som sa zasmiala a zoskočila zo stola, pretože sme obe vedeli svoje. To, čo sa medzi nami stalo, bolo minulosťou. Minimálne pre mňa.

Prešla som popri nej k veľkej skrini, o ktorú som sa delila s Lauren. Do nosa mi udrela jej obľúbená vôňa jazmínu. Snažila sa ňou prebiť cigaretový zápach. Milovala som ju za jej starostlivosť, pretože vždy, keď mi niekde v skrini našla cigarety alebo zapaľovač, vyhodila to. Myslela si, že ma zbaví zlozvyku. Netušila, že len to ma ešte držalo pri živote. Aj tak som ju za tie pokusy milovala, pretože sa o mňa zaujímal. Bolo to viac, ako som mohla povedať o iných.

„Tak sa nezačínaj správať ako moja priateľka.“

Hodila som na seba mikinové šaty s dlhým rukávom a zopla si vlasy do vysokého copu. Po zvodnosti ani chýru, ani slychu. Mimo pracovnej doby som sa snažila splynúť s davom.

Angela prižmúrila oči a sledovala, ako si beriem kabelku a zatváram v nej svoju dnešnú tržbu.

„Ak s ním neskončíš, nedopadneš dobre. Ani on. Zničíte sa navzájom,“ vystríhala ma.

Netušila, akú mala pravdu.

„Skončili sme to,“ uistila som ju a chcela sa popri nej prepchať von. Bola som unavená, triezva a každou sekundou aj podráždenejšia.

„Len pre tvoju informáciu, nikdy medzi nami nič nebolo. Keď niekoho priťahuješ, neznamená to, že k tebe niečo cíti. Nemaj obavy, Sebastian Maxwell ma o tom neraz uistil.“

„Tak prečo sa sem dnes snažil dostať? Skoro sa pobil s Edwinom, keď mu povedal, že sem má zákaz vstupu. Nechcem tu žiadne problémy, Claire, to dobre vieš.“

„Nebudeš mať. Postarám sa o to.“

Vzala som si kyticu, kabelku a náhlila sa preč. Potrebovala som oddych, nie ďalšie pochybnosti.

Vyšla som zadným východom pre zamestnancov a zamierila k smetiaku. Musela som sa zbaviť tých prekliatych kvetov, ideálne čím skôr. Biele magnólie s jemným nádychom ružovej sa krásne vynímali aj v tme a nútili ma premýšľať o ňom, hoci by som nemala. A na úplne rovnakú

kyticu, ktorú mi nechal doručiť len pred pár dňami k mojím dvadsiatym narodeninám.

Dvihla som veko smetiaka a poslednýkrát sa zahľadela na lupene kvetu, ktorý mi pripomínal domov. Časy, keď bolo všetko jednoduchšie a mojím najväčším problémom bolo vybrať si vhodný outfit do fitka.

Pokrútila som hlavou, zahnala spomienky do úzadia a hodila kyticu do tmy.

„Au. Takto sa zbavuješ darčiekov?“ ozvalo sa odniekiaľ.

Od ľaku som uskočila dozadu. Veko smetiaka sa s rachotom zavrelo. Až vtedy som si všimla Sebastiana Maxwella, ako sa opiera o roh budovy.

V tmavom tričku a čiernej koženej bunde splýval s tieňmi, z ktorých vystúpil. Niekoľkodňové strnisko schovalo pobavený úsmev, no ani tma nestačila, aby zakryla jeho zelený, zvláštne ubolený pohľad.

„Nemal by si tu byť,“ vyšlo zo mňa po chvíli.

„Viem,“ prikývol a odrazil sa od steny.

Pomalým krokom sa ku mne približoval, a hoci mi každá bunka v tele vravela, aby som cúvla, kým som mala tú možnosť, nedokázala som to. Maxwell zastavil tesne pred mnou, až som musela zakloniť hlavu, aby som mu videla do tváre.

„Neodpovedáš mi na správy,“ vyslovil pomaly.

„Možno nechcem,“ pokrčila som plecami.

Urobil ešte jeden krok, tak, že sa nám pri nádychoch dotýkali hrudníky.

„Kedysi si chcela,“ šepol a sklonil sa ku mne. „Vieš, čo je na tebe najhoršie?“

„Naozaj sa chystáš menovať všetky moje zlé vlastnosti?“ prižmúrila som oči a prikazovala srdcu, aby prestalo tak šialene biť, inak hrozilo, že ho bude počuť.

„Vždy si volíš ľahšiu cestu. Keď ide do tuhého, zutekáš,“ slabo sa uškrnul.

Zadržala som dych a snažila sa ostať vyrovnané stáť. Netušil, akú mal pravdu, a ja som mu na to neplánovala kývnuť.

„Prečo za mnou potom vždy príbehneš?“

„Neviem,“ uznať ticho. „Možno mám len slabosť pre stratené duše. Alebo ma baví zachraňovať ťa.“ Perami sa mi obtrel o ucho. „Znova a znova.“

Zaťala som sánku a donútila telo spolupracovať. Prudko som od neho odstúpila a zhlboka sa nadýchlá. Nemohla som si dovoliť vybrať sa tou cestou, tentoraz už nie.

Sebastian bol, tak ako jeho traja starší bratia, chodiaca katastrofa. V tom najhoršom zmysle slova. Vedela som to vo chvíli, keď som ho prvýkrát stretla, no aj tak to bolelo. Tento muž sa vrhal z jedného problému do druhého a nehľadel pritom na ostatných. Nebola som o nič lepšia, pretože keby som nebola magnet na problémy, možno by sme sa nikdy nestretli. Čo mi však nedošlo, bol prostý fakt, že niekedy dva zápory nedajú pozitívny výsledok. Neboli sme riešením rovnice, ale výnimkou, ktorá potvrdzovala pravidlo.

„V tom prípade by si mal ty spraviť to, čo ti ide najlepšie, a dokázať, ako ti je bezo mňa skvele. Alebo k tebe Jackie minule zabľúdila náhodou?“

Videla som, ako ho moje obvinenie ranilo. Dobré. Nebála som sa špinavej hry.

Vzdychol si, akoby ho moja prítomnosť unavovala, a rukou zalovil vo vrecku bundy.

„Všetko najlepšie k narodeninám, tigrica,“ povedal a natisol mi do dlane malú semišovú krabičku. „Chcel som ti to dať osobne.“

Obávala som sa, čo v nej nájdem, a predsa som sa jej držala, akoby od toho závisel môj život.

Sebastian zastal na rohu budovy a poslednýkrát sa ku mne otočil.

„Keby si si to rozmyslela, počkám ťa v *Podzemí*.“

Až keď sa mi stratil z dohľadu, dovolila som si otvoriť malú, na pohľad nenápadnú krabičku.

Srdce, alebo to, čo mi z neho ostalo, mi vynechalo jeden úder. Vnútri ma čakal strieborný pírsing do jazyka s rubínom

na jednom konci. Mimovoľne som sa začala pohrávať s tým, ktorý som v ňom mala teraz, a nechala spomienky, aby ma pohltili.

Cestou k autu som si ešte jednu zapálila, pretože som sa triasla. Nie preto, že by mi chýbal nikotín či iné drogy. To nie.

Chýbal mi on. Jeho teplo a dotyk.

Fakt, že som od neho bola závislá, bol dôvodom, prečo som sa musela držať ďalej.

Zastavila som u seba v podzemnej garáži a d'akovala svojej, občas triezvej hlave, ktorej napadlo kúpiť si ojazdené auto a skryť ho v bare na horšie časy. Keby o ňom Sebastian vedel, ktovie, či by sa za mnou unúval toľko chodiť. Nestála som za to a všetci to vedeli.

Bolo jednoduché presvedčiť ostatných, že šoférovať ani nedokážem, než vysvetľovať, ako som v šestnástich stála na cvičisku a čakala na svoju prvú jazdu.

Cestou do bytu som si skontrolovala poštu a sama na sebe sa zasmiala. Nikto netušil, kde som bývala, takže pošta mi chodila nanajvýš v podobe účtov alebo oznamov od susedov, ktorí ma chceli vidieť na schôdzkach.

Unavene som si to namierila k výťahu, ktorý sa práve otvoril, a z neho vystúpil akýsi uponáhl'aný chlap. Narazil do mňa a ani sa neunúval ospravedlniť.

„Magor,“ ukázala som jeho chrbtu prostredník a nastúpila dovnútra. Cesta na desiate poschodie netrvala dlho.

Po vyčerpávajúcich pracovných nociach som netúžila po ničom inom, než po horúcom bublinkovom kúpeli v spoločnosti fľaše dobrej vodky. Obzvlášť, keď ma dnes čakala náročná cesta za matkou. A tie sa nikdy nekončili dobre.

Vyšla som na chodbu a silou vôle sa dovliekla k svojim dverám. Trvalo mi rok našetriť si na tento byt, no bola to moja najlepšia kúpa. Konečne som využila všetky znalosti z predchádzajúceho života a stala sa majiteľkou nehnuteľnosti. Alebo teda osoba, na ktorej meno bol byt písaný. Nezaujímalo ma to. Nič okrem toho som nemala.

Prudko som zastala, keď som si všimla akúsi zvláštnu čiernu kartu zastrčenú zboku vo výške očí. Rýchlo som sa rozhliadla okolo seba, no na chodbe nebolo nikoho.

Chcela som ju vytrhnúť, ale bola dobre zakliesnená na mieste, kde som mala guľu a otvárací systém. Prehodila som si tašku cez plece, jednou rukou chytila kartičku a druhou zasunula kľúč do zámky.

Niečo sa dialo. Cítila som to. Všetky zmysly som mala v pohotovosti a pozorne vnímala svoje okolie. Niečo bolo zle alebo sa mi niekto vlámal do bytu.

Potiahla som kartu, vybrala kľúče a jemne do nich kopla, aby som videla dovnútra. Nemala som to robiť.

V byte čosi zaškrípalo, následne som videla iskru a jedinú, čo som stihla urobiť, bolo zakryť si tvár, aby som o ňu neprišla.

Poschodím sa rozozvučal výbuch. Odhodil ma do chodby, pričom som si udrela chrbát o roh steny a s hukotom dopadla na zem. Náraz mi vyrazil dych, zatiaľ čo výbuch ohlušil všetky ostatné zmysly. Cítila som pach plynu a dym, ktorý mi udrel do nosa a nútil ma kašľať. Všetko bolo tak blízko a zároveň ďaleko, až bolo ťažké rozoznať, odkiaľ prichádzajú ostatné vnemy. Niečo v diaľke začalo húkať.

Párkrát som v tom dyme zažmurkala a pozrela na kartu, čo som ešte stále držala v ruke. Skutočne šlo o čiernu hraciu kartu s pikovou kráľovnou, ktorá však bola popísaná. Text, hoci nebol dlhý, sa mi rozmazával pred očami.

Si na ťahu, Zlatá kráľovná.

„Kurva,“ vydýchla som a snažila sa postaviť. Zozadu ma niekto vytiahol hore, lenže som bola príliš mimo, aby som si spojila tvár suseda Hanka s jeho obrovskými rukami, ktorými sa ma snažil vytiahnuť do stoja.

Vo chvíli, keď som sa pozviechala, som mu uštedrila úder laktom do brady a postrčila ho, až skončil na zemi.

Sama som sa chytila steny, pretože sa mi triasli nohy a v hlave mi riadne trešťalo.

„Rýchlo, doneste hasiace z deviateho!“ vrieskal ďalší sused, ktorý sa zapojil do práce. Každý sa bál, že sa oheň rozšíri do ich bytov. To bola moja šanca.

Nenápadne som sa vrhla na schodisko a dala sa na taktický ústup. Tento byt a toto miesto už neboli bezpečné.

Našli ma. Trvalo im to dlhšie, ako som čakala, no podarilo sa im to.

Chlapci sa s tým nesrali.

Kapitola druhá

*„Žiadne slová ťa nerania tak, ako tie,
ktoré vyjdú z úst milovanej osoby.“*

Pozrela som sa na svoj chrbát a znova zahrešila. Ruka mi samovoľne zaletela k stolu, na ktorom nebol žiaden pohárík. Nemohla som si ho dovoliť, čo ma iritovalo ešte viac. Moja triezva hlava bola strašidelným miestom, kde som sa nechcela zdržať dlhšie, než bolo nevyhnutné.

Hodila som do seba druhý energetický nápoj a naniesla si na miesto, kde sa nachádzali rebrá, gél proti bolesti a prelepila to náplast'ou. Nepochybovala som, že som ich mala naražené, ak nie horšie. Nemocnica však nepripadala do úvahy.

Potom, čo som zbehla desať poschodí, som si to namierila do pivnice po tajné zásoby. Vedela som, že raz príde deň, keď sa mi budú nové doklady a hotovosť navyše hodiť. Nemalo to byť dnes, ale človek si nevyberá.

Obliekla som si čisté veci a tie staré zahodila do koša v motelovej izbe. Kým sa upratovačka stihne nad hocičím pozastaviť, budem z tejto diery preč. Mala som naplánovanú jednu návštevu, ktorá nemohla počkať, a potom som sa musela dostaviť do práce. Pri predstave, že tí ľudia mohli tušiť, kde robím, ma striaslo.

Nebola som nápadná. Po všetkom, čo sa vtedy stalo, som sa snažila zmiznúť zo zemskeho povrchu a uistiť sa, že nikto nenájde mňa alebo mamu. Mala som ju chrániť

tak, ako som mala chrániť ich. Lenže nakoniec som nebola schopná dať pozor ani na vlastný tieň. Bola som hanbou.

Zastavila som auto pred sanatóriom neďaleko Atlanty, kde doktori dohliadali na moju mamu. Tá sa tu už druhý rok spamätávala z traumy, ktorú videla na vlastné oči a ktorá nás všetkých zmenila.

Uhasila som cigaretu, dala si žuvačku a zhlboka sa nadýchla. Len ťažko som dokázala odhadnúť, v akej nálade sa môže matka nachádzať, ale i tak som ju chcela vidieť. Dnes to boli presne dva roky, odkedy sa všetko posralo, a ja som mala na krku ľudí, ktorí sa o to postarali. Len pomaly mi dochádzalo, že toto možno bude moja posledná návšteva, aspoň na istý čas.

„Slečna Claire, dobrý deň,“ pozdravila ma Andrea na recepcii.

Kývla som jej hlavou na pozdrav a hneď sa vydala po schodoch na oddelenie, kde bola umiestnená mama. Nemala som času nazvyš. Čím kratšie som tu bola, tým menší problém som mohla spôsobiť.

Sanatórium tvorila obrovská spleť chodieb a poschodí, kde sa pomaly tridsať doktorov dennodenne venovalo pacientom so všetkými možnými problémami. Niektorí sa tu zotavovali, iní tu boli, aby si neublížili. Potom tu bol Caleb – muž, čo zabil svojho otca a stal sa pre mňa niečím neopísateľným. Vedela som, že by to urobil znova, a predsa som sa ho nebála.

Na poschodí som sa stretla s vysokou a opálenou brunetou, ktorá sa na mňa nádejne usmiala.

„Doktorka Stevensová, ako sa dnes má? Môžem ísť za ňou?“ overovala som si.

Od toho incidentu matka mávala svoje dni. Niekedy bola rada, že ma vidí, plakala od šťastia, že žijem, no v inej o mne nechcela ani počuť. Tým som sa snažila vyhnúť.

„Len do toho,“ pokývala smerom do chodby. „Lorraine sa na teba predvčerom už pýtala. Neznáša dobre, keď ťa dlhšie nevidí.“

Pretočila som oči a snažila sa držať jazyk za zubami. Doktorka si myslela, že ak ma zakaždým upozorní na moju nepravidelnú návštevnosť, ukážem sa tu častejšie. Nielenže to bolo kvôli práci nemožné, ale nebezpečenstvo bolo ešte vyššie. Obzvlášť teraz.

„Viem,“ súhlasila som prosto. „Netuším, kedy sa tu budem môcť nabadúce zastaviť, takže by som bola rada, keby ste ju aj naďalej brali za svoju najvyššiu prioritu.“

Nečakala som na ďalšie prednášky od ženy bez života, vydala som sa za mamou. Čím viac som sa blížila k dverám, tým viac mi stískalo srdce. Presviedčala som sa, že tu bola v bezpečí, ale v skutočnosti som verila viac pacientom ako doktorom.

Jemne som zaklopala a vošla dovnútra. Izba sa nachádzala na východe budovy, takže bola presvetlená skrz-naskrz. Ako kedysi náš dom.

Nasucho som prehltna a urobila krok hlbšie do miestnosti. Dvere sa za mnou zatvorili.

„Mami?“ prehovorila som potichu a pozrela sa na ženu predou mnou.

Ryšavé vlasy jej padali v neposlušných kučerách až po pás, podobne ako mne, zatiaľ čo sa dívala von oknom na scenériu za sanatóriom.

Pacientov, ktorí tu boli dlhšie a nerobili problémy, umiestnili do prvého stupňa ostražitosti. Pod dohľadom mali dovolené vychádzať do záhrad sanatória. Matke to ale odopreli, potom, čo napadla jedného zdravotníka. Od toho incidentu kvôli bezpečnosti seba aj ostatných trávilu väčšiu časou v tejto obrovskej izbe.

Moje oslovenie ňou ani nepohlo. Prešla som bližšie a posadila sa vedľa nej na lavicu. Jemne som sa jej dotkla pleca a stisla ho.

„Ahoj, mami,“ šepala som.

Otočila sa a pozrela na mňa. Oči, kedysi krásne, smaragdovozelené, mala podliate krvou a opuchnuté. Na lícach sa jej jagali zaschnuté slzy. Všetko si pamätala.

Pichlo ma pri srdci.

„Dnes sú to dva roky.“ Hlas sa jej pri pohľade na mňa zlomil. Nahla sa ku mne a chytila ma okolo krku, len aby ma k sebe posunula. Tuho som ju objala a snažila sa udržať slzy na uzde. Povedala som si, že nebudem plakať. Ten deň bol posledný, keď som kvôli niekomu vyronila slzy.

„Viem.“

Odtiahla som sa od nej a chytila ju za ruky.

„Želala by som si, aby si na to mohla zabudnúť,“ skúsila som. „Rada by som sa posunúť ďalej. S tebou. Nechcem ťa vidieť smutnú, lenže to, čo sa stalo, nezmeníš, mami. Oni...“ obľizla som si peru, ktorá sa mi začala triasť. „Nevráti sa.“

Mamou trhlo. Vyzerala, akoby sa práve prebrala zo šoku. Prudko vyskočila na nohy a odstúpila odo mňa do stredu miestnosti. Objala sa rukami a pokrútila hlavou.

„Nevieš, o čom hovoríš.“

Vzdychla som si. Opäť sme boli na začiatku. V bode popierania, ktorý som neznášala, pretože som to musela prežívať znova. Všetku bolesť, výkriky, smrť.

„Mami,“ nadýchla som sa a postavila sa.

„Nechoď ku mne!“ odstrčila mi ruku. „Chceš ma zmiašť! Viem, čo som videla!“

„Nerada ti to pripomínam, ale zatiaľ čo ty si sa na to pozerala, ja som tam bola!“ precedila som pomedzi zaťaté zuby. Toto nikam nevedlo.

„Tak dosť!“ Strelila mi takú facku, až som o krok cúvla.

Zahryzla som si pritom do pery a hneď pocítila trpkú chuť krvi. Skvelé. Ešteže sa nič nestalo píršingu, čo som mala v jazyku.

„Už nikdy o nich takto nehovor!“ varovala ma.

„Lebo čo? Čo mi môžu urobiť mŕtvoly? Sú mŕtvi, mami.“

Jej oči sa naplnili slzami, lenže ja som v nich videla aj niečo iné. Nebolo to celkom šialenstvo, skôr niečo, čo pripomínalo vnútorný boj. Ako zvyčajne.

„Mala si to byť ty,“ zasipela. „Mala si zomrieť namiesto nich.“

To bolo nové. Urobila som ďalší krok dozadu a chytila sa stolíka po mojej ľavici, aby som nespadla. Slová bodli do živého. Vedela, čo povedať, aby človeka ranila.

Najhoršie na tom však bolo, že mala pravdu. Zaslúžila som si zomrieť. Lenže nehl'adiac na to, koľko tabletiiek som si vzala, koľko vodky som k tomu vypila, to najhoršie, čo sa mi stalo, bola návšteva nemocnice, kde mi vypumpovali žalúdok. Všetko len preto, lebo mi jeden otravný Maxwell nedokázal dať pokoj.

„Otec si to nemyslí,“ zachripela som s ťažkou, kým mama len odfrkla.

„Jasné, že nie. Vždy si bola jeho zlatíčko! O nič si sa nestarala a dostala si všetko!“ Do hlasu sa jej opäť vkradla zlosť. Na niečo si spomenula. Niečo, čo ju rozrušilo.

V sekunde sa na mňa vrhla. Zaryla mi nechty do ramien a odhodila ma k radiátoru. Skríkla som od prudkej bolesti. Z očí mi vytryskli slzy a spadla som na zem. Včerajší náraz a tento sa postarali o to, aby ma bolel i nádych.

„Ty nie si tá, ktorá si zaslúži žiť!“ opakovala dookola.

„Sestričky!“ zvreskla som, keď som videla, ako sa ku mne mama približuje.

Niečo s ňou nebolo v poriadku. Toto nebola ona. A aj keby bola, nič by som s ňou nespravila. Bola predsa moja mama. To jediné, čo mi na tomto svete ostalo.

Netrvalo dlho a do izby nabehli sestry a jeden brat, aby ju spacificovali. Doktorka Stevensová im bola v päťach.

„Zaslúži si to! Zaslúži si to všetko!“ vrieskala po mne mama naďalej, kým sa bránila.

Jedna zo sestier mi pomohla na nohy. Každý nádych sprevádzala ťažká bolesť, ktorú som pred nimi musela maskovať.

„Mali by ste ísť, slečna,“ povedala mi. „Zavoláme vám, keď sa jej stav zlepší.“

Nepotrebovala som počuť viac. Bola som rozhodnutá, že sa sem už nevrátim. Potrebovala som vypadnúť a zapáliť si. Ruky sa mi triasli, pravdepodobne od šoku.

Vyšla som von z izby a namierila si to priamo k schodisku. Rukou som si zotrela ďalšiu krv z pery. Začalo ma napínať na vracanie, ale nehodlala som sa tomu poddať. Nemohla som byť taká padavka.

„Claire?“ ozvalo sa za mnou.

Prudko som sa otočila a pohľad mi spočinul na brunetovi, ktorého držal za rameno zdravotník. Vzpieral sa, lenže to bolo zbytočné.

„Caleb,“ vydýchla som a prešla bližšie k nim. Pozrela som sa na vysokého chlapa pri ňom a uistila ho, že mi nič nehrozí, ak ho pustí.

V sekunde, keď bol Caleb voľný, si ma k sebe pritiahol do náruče. Tuho ma objal a ja som lapala po dychu.

„Počul som tvoj krik,“ zašepkal mi pri uchu. „Bál som sa o teba.“

Telom mi prešiel neznámy pocit tepla. Bolo to už dlho, čo som niečo také cítila.

„Nič sa nedeje,“ usmiala som sa naňho čo najpresvedčivejšie. „Lorraine dnes nemala svoj deň.“

„Myslel som, že sa to medzi vami lepší.“

Odtiahol sa odo mňa a pozorne si premeral moju tvár. Rozbitá pera mu ale povedala viac ako slová.

„Je mi to tak ľúto, Claire,“ hlesol a natiahol ku mne ruku. Keď sa spamätal a uvedomil si, čo práve urobil, nahlas preglgol. Rýchlo ju dal dole.

Krv sa mi nahrnula do líc. Jeho dotyk pôsobil jemne a nežnejšie než akékoľvek pohladenie. Naozaj ma dostával do kolien Laurenin starší brat?

Nezaujato som mávla rukou.

„Nič sa nedeje, zvykla som si. Mama ma nechce, otca som dva roky nevidela a môj bývalý stojí za hovno. Krásny život, čo ti poviem.“

Caleb zaťal sánku, čo len podčiarklo jeho ostré črty.

Vychudnuté líca a vystupujúce kosti mu uberali na prirodzenej kráse, pretože zatiaľ čo sa všetci snažili v sanatóriu polepšiť, Calebovi šlo o presný opak. Chcel tu ostať, aj za cenu, že bude svojej sestre chradnúť pred očami.

„Nemôžeš to vzdať,“ naliehal. „Lorraine sa snaží, ale nie vždy si spomenie na teba.“

To zbolelo. Viac než som čakala.

„Rozprával si sa s ňou?“

„Ani nie, možno dvakrát či trikrát, keď jej dovolili prísť dole medzi nás. Hovorila mi o tebe a ostatných. Chcela, aby som ti zavolať...“

Prerývane som dýchala. Ako len mohla cudziemu človeku hovoriť o našej rodine, keď sa o tom nedokázala porozprávať so mnou? Naozaj som bola takou zlou dcérou?

„Zlepši sa to,“ uistoval ma naďalej. „A čo sa tvojho frajera týka, stretol som sa s jeho bratom. Je to dobrý chlap. Myslím, že by ste si to mali vydiskutovať. Budeš sa potom cítiť lepšie.“

„Ale čo,“ zatiahla som, vďačná za akúkoľvek zmenu témy. „Myslíš, že ak mala šťastie Lauren, tak ho nájdem tiež? Prepáč, že ti to musím povedať ja, ale Maxwelllovci sú všetci z iného cesta. Iní, a predsa rovnakí.“

Caleb na mňa hľadel s ostrážitosťou, akoby nevedel, čo na to povedať. Sledovala som jeho dvíhajúci sa hrudník a obávala sa, čo sa môže stať, ak sa nezačne o svoje telo starať.

„Keby...“ začal, no zavrel ústa. „Keby som tu nebol, keby sme sa streli niekde úplne inde a za iných podmienok, povedal by som ti, aby si od neho utekala čo najďalej,“ stíšil hlas tak, aby som ho počula len ja. „Povedal by som ti, že ten chlap je blázon a neváži si, že ťa môže mať. Nikto pri zmysloch by ťa nenechal len tak odísť. Ja by som ťa nenechal.“

Jeho slová mi vyrazili dych. Vytreštila som na neho oči a snažila sa spracovať, čo mi práve povedal. Nepoznal ma. Nič o mne nevedel, tak ako mohol rozprávať s takým presvedčením?

Zrejme si všimol môj výraz, pretože náhle dvihol ruky do vzduchu ako znamenie, že sa vzdáva.

„Prepáč, ale musel som.“

„Nie, ja len...“

„Caleb Hart. Máš návštevu,“ ozval sa spoza nás jeden z tých, čo stáli pri dverách. „Čaká ťa tam nejaký chlap, tak si švihni.“

Brunet pretočil oči a vyzeral naštvané, že nemohol dokončiť, čo začal.

„Nechcel som ťa vystrašiť, Claire.“

„Nevystrašil si,“ vydýchla som rýchlo. Čo iné som mala povedať? Bola som triezva a otrášená, a pravdepodobne so zlomeným rebrom. Nebola som v stave na vážne rozhovory.

„Porozprávame sa o tom nabudúce. Sľubujem.“

Caleb sklonil hlavu a začal cúvať. Vo dverách do spoločenskej miestnosti sa ku mne poslednýkrát otočil.

„Viem, že ľudia klamú, ale od teba som to nečakal. Ne-sľubuj niečo, čo nemáš v pláne dodržať, Claire. Máš na viac.“

Mamine slová sa ku mne nedostali, ale keď niečo povedal Caleb, nahrnuli sa mi do očí slzy. Odhadol ma aj moje klamstvá.

Bez rozlúčky som sa ponáhľala k autu, len aby som z priehradky vylovila zapalovač a cigarety. Vdýchla som to do seba a na chvíľu čakala, než som vyfúkla nosom. Frustrované som si pretrela tvár, premýšľajúc, čo ďalej.

Môj vzťah so Sebastianom nikto nechápal. Veď žiadny ani nebol. Sama som mu povedala, že ho nebudem brať ako priateľa, tak nech odo mňa nič nečaká. Fakt, že to vzal doslova, ma zabolelo, ale nakoniec som sa vďaka tomu od neho dokázala ľahšie odpútať.

Nemohla som si dovoliť, aby mi na ňom záležalo. Cit znamenal slabosť. Láska bola trápením. V mojom prípade sa najčastejšie končila smrťou.

Kapitola tretia

*„Nikdy si netvrdil, že budeš viac ako milenec.
City sa preceňujú.“*

Impérium bolo cez deň zatvorené. Bar sa otváral o piatej, súboje a zábava sa začínali o ôsmej. Ja som však stála na parkovisku a premýšľala, čo spravím, keď tam Sebastianovi nechám odkaz.

Bude koniec. Nadobro.

Nebola som fanúšikom vzťahov, pretože som o nich veľa nevedela, ale to, čo nás spájalo s Maxwellom, pre mňa dlhé mesiace znamenalo jediný dôvod na vstávanie. Obzvlášť prvý polrok potom, čo som ho stretla.

Zapálila som si cigaretu, strčila kľúče a odkaz do vrecka, aby mi nevypadli. Neisto som sa vybrala cez parkovisko, na ktorom už parkovali dve autá. Jedno patrilo Sebastianovi.

„Čo, dočerta...“ zamrmľala som vo chvíli, keď som si všimla osobu smerujúcu ku mne.

Nathaniel Maxwell bol prostredný z piatich súrodencov, a síce som o ňom vedela len málo, bol to muž, ktorý ako jediný dokázal rozosmiať kamarátku. Zaslúžil si preto šancu.

„Nate,“ kývla som mu hlavou a vyfúkla dym.

Blondiak ku mne dvihol pohľad, ale to, čo sa mu zračilo v očiach, ma rozrušilo. Ruku si pridržal na rebrách, zatiaľ čo druhá sa mu mierne triasla.

„Vedela si to?!“ vybehol na mňa zhurta, až som zastala v pohybe. Nechápavo som naňho pozrela.

„Netuším, o čo ide...“ pokrčila som plecami, lenže na neho to nemalo žiaden vplyv. Boli sme na parkovisku sami a aj tak som sa cítila stiesnene.

„Neklam mi ešte aj ty! Sebastian mi povedal, čo robíš. Čím sa živíš.“

„A?“ nechápavo som pozdvihla obočie. Mala som sa za svoju prácu hanbiť? Čo odo mňa chcel počuť? Výhovorky? Ospravedlnenia? Nebol to predsa on, kto to musel robiť, ale ja!

„Takže mi chceš povedať, že aj ty, aj Lauren pracujete v nejakom striptízovom bare...“ Blondiak sa snažil nájsť správne slová, ale bol rozrušený. To som dokázala pochopiť.

Vyfúkla som dym z cigarety a v hlave pátrala po niečom, čo by mu mohlo zalepiť oči. O takýchto veciach si museli pohovoriť oni. Lauren na tom bola inak ako ja.

„*Le Fruit des Anges* nie je iba striptízový bar, Maxwell. Je to niečo viac a, áno, robíme tam. Neviem, odkiaľ sa Seb cítil titulovane na to, aby ti o tom hovoril, ale čo už. Je to práca ako každá iná, len v nej využívame telo a dostaneme zaplatené lepšie, než keby som mala osem hodín stáť niekde za pultom.“

„Ale ona mi klamala,“ hlesol do ticha a na chvíľu mi ho bolo naozaj ľúto.

Nate sa skutočne snažil, aby im vzťah fungoval. Alebo priateľstvo, či čo to medzi sebou mali. Lauren mi bola istým spôsobom ako sestra, takže fakt, že sa do nej niekto obul, sa ma dotkol. O to horšie, že to bol Sebastian.

„Robila to ešte skôr, než ťa spoznala. Z niečoho žiť musela. Nemala ani osemnásť, keď si musela nájsť v tomto odpornom meste prácu, tak na ňu netlač.“

Jeho pohľad razom zmäkol. Nahradili ho obavy.

„Bola pod zákonom? A to ju tam vzali?“

„No a?“ zatiahla som. „Videl si ju? Jeden pohľad na tie prsia a som si istá, že jej tipovali cez dvadsať.“

Blondiak na mňa pozrel, akoby som mu dala facku, no ostal ticho. Zahasila som cigaretu a čakala, čo má ešte na

srdci. Neprislúchalo mi dávať mu rady, pretože som ho ani poriadne nepoznala, ale ak s ním bola priateľka šťastná, nemohla som dovoliť, aby to Seb pokazil.

„Neviem, čo ti tvoj brat povedal, ale skôr, než pôjdeš za Ren a obviníš ju z práce, ktorú robí, zamysli sa nad tým, koľko stojí vysoká a koľko život v meste. Ona si to platí sama, kým vás sponzoruje tatko Maxwell.“

Nathanielov pohľad opäť stvrdol, a ak som si doteraz myslela, že to bol len Seb, kto mal so starým Maxwellom komplikovaný vzťah, asi to tak nebolo.

„Prečo si vlastne tu?“ zmenil tému.

„Chcela som niečo nechať Sebastianovi v kancelárii. Na rozlúčku,“ pokrčila som plecami. „Ak to nevádi, samozrejme.“

Blondiak dvihol ruky do obranného gesta a pokrútil hlavou. Obtiahnuté tričko mu vyšlo hore a ja som aspoň na chvíľu zahliadla svaly, ktoré sa pod ním rysovali. Chodil s kamoškou, no to ma nezastavilo od obzerania.

„Nech sa páči, poslúž si. Vieš, kde ju kľúč, a Sebastian je tvoj problém.“

S tými slovami sme sa rozlúčili, i keď Nate ostal stáť na parkovisku a niekomu volal. Rozhodla som sa nechať ho ísť a sústredila sa na to, čo som potrebovala urobiť.

Budova *Impéria* bola po všetkých zväčšeníach obrovská, no stále jednoduchá zvonku, aby nevyvolala veľa otázok. Podnik síce patrila Maxwellovcom, ale všetky zápasy, ktoré sa vnútri konali, boli nezákonné a zrušili ich vždy, keď im niekto nahlásil kontrolu. Tí muži mali svojich známych takmer všade.

Náhradný kľúč mali poctivo odložený, ale Seb mi ho párkrát ukázal, aby som sa dostala dnu, keď bol ešte v škole. Ekonomika ho síce nebavila, no do konca mu už veľa nechýbalo a ak mi neklamal, vedel, čo bude potom.

Dostať sa dovnútra nebol problém. Úzka chodba smerovala priamo do obrovskej haly, ktorú po ľavej aj pravej strane zaplňal bar aj so zopár stoličkami. Predo mnou sa

rozprestierali tri ringy, za ktorými bol vstup do malej telocvične, kde niektorí účastníci pred zápasmi trénovali alebo sa pripravovali.

Prižmúrila som oči a pohľadom preletela po bare, kde stála otvorená fľaša vodky a vedľa nej biele tričko. V ringu ležala nejaká taška, lenže okrem seba som tu nikoho nevidela.

„Ak chceš druhé kolo, braček, máš smo...“ Slová sa Sebastianovi zasekli na perách, keď sa naše pohľady stretli.

Zatajila som dych. Hnedovlasý Maxwell, ktorý až príliš pripomínal svojho otca s výrazným nosom, do mňa zabodol zelený pohľad. Jedno oko mu zdobil monokel, ktorý ešte nezačal miznúť.

„Claire,“ vydýchol a zletel zo schodiska rýchlosťou blesku.

Nemala som sem chodiť.

Za každý krok, ktorý ku mne urobil, som ja cúvla. Jeho obrovské telo sa ku mne približovalo a pochybovala som, že by ho obviazaný hrudník v pohyboch zastavil.

„Nie,“ pokrútila som hlavou a dvihla ruku, ktorá sa stretla s jeho hrudou. „Nevedela som, že tu budeš.“

„Kvôli komu si potom prišla?“

Voľnou rukou som zašla do vrečka na nohaviciach a vytiahla z neho pokrčený list, ktorý som mu v noci napísala. Možno som bola trochu opitá, no stále to bolo lepšie ako niečo, čo by som vytvorila za triezva. Tú verziu by čítať nechcel.

„Chcela som ti tu nechať toto,“ zamávala som papierom. „Na rozlúčku.“

Sebastian na mňa vytreštil oči. Nozdry sa mu rozšírili, ako sa snažil zhlboka dýchať, no pod rukou som cítila, že sa mu trasie hrudník.

V sekunde mi schytil ruku do svojej a nalepil sa na mňa. Zapotácali sme sa dozadu, kým sa môj chrbát nestretol s barom.

„Myslíš si, že to len tak skončíš?“ zavrčal a perami sa mi obtrel o ucho. Neústupčivo mi hľadel na pery a jeho ťažké

nádychy mi prezradili, ako ho bolelo celé telo. Chcela som sa ho na to opýtať, lenže to by ma len prezradilo. Nemohla som sa o neho zaujímať.

„Skončil si to ty,“ precedila som pomedzi zuby a opätovala mu tvrdý pohľad. „Keď si zapichol vtáka do mojej kolegyne... alebo dvoch?“ Jazykom som si prešla po zuboch a pocítila, ako sa jeho telo naplo. Nechcel na mňa reagovať, no nemal na výber. Vedela som, čo s ním robím, a plne to využila.

„Odmietla si ma. Opakovane.“

Prudko ma pustil a odstúpil odo mňa. Pretrel si tvár, ktorá sa mu skrivila v bolestnej grimase, hneď ako dvihol ruku. Ja som sa len viac oprela, až kým som nepocítila, ako mi jedna zo stoličiek tlačí na boľavé miesto na chrbte. Tú bolesť som si však zaslúžila.

Sebastian sa načiahol po tričku a s ťažkosťami ho na seba navliekol.

„Ak si myslíš, že ma odbiješ nejakým listom, ušetrim ti námahu, Claire. Vezmi si ho a vypadni,“ odvrkol, kráčajúc k ringu. „Na jeden týždeň som už vyčerpal množstvo sračiek, ktoré znesiem.“

Otočila som sa k fľaši a poriadne si z nej odpila. List som nechala na bare, pretože som stále nemala odvahu povedať mu to, čo som napísala.

„Kto ti spravil ten monokel?“ naklonila som hlavu nabok a nasledovala ho. Bála som sa od neho odísť, no tiež som sa obávala nechať ho samého. Štvalo ma, že som nikdy nedokázala odhadnúť, čo urobí ako ďalšie.

Maxwell si vzal z ringu svoju tašku, hodil do nej bandáže a otočil sa ku mne.

„Tvoja skvelá kamarátka Lauren,“ prehovoril s dávkou toľkej nenávisťi, akú som u neho už dlho nepočula. „Tá mrcha nás chcela rozdeliť a pozerám, že sa jej to podarilo.“

Dala som si dve a dve dohromady. Samozrejme, že sa medzi nimi muselo niečo stať, inak by ju po takom čase

neprehradil Natovi. Donedávna jej predsa pomáhal. Teraz bol naštvaný a ublížený. Netušila som, že bol aj takýto pomstychtivý.

Neveriacky som sa zasmiala a pokrútila hlavou. Urobila som pár krokov k nemu, len aby som nekričala.

„Ona nás rozdelila? Ona?! Dočerta, Seb. Ako by už len Lauren mohla za to, že sa k sebe nehodíme?!“

Naštvane hodil tašku na zem, až som pri tom rachote poskočila. Nebála som sa ho, ale pri pohľade na žilu, ktorá mu navrela na ruke, som nasucho preglgla. Bolo to tak dávno, čo sa ma dotýkal. Tak dávno, čo sme spolu...

„Ty teda máš odvahu! Rozprávať mi takéto veci, akoby si im skutočne verila,“ pristúpil bližšie. „Chcel som ťa. Od prvej chvíle si pre mňa bola jediná, kým si ma nestopla. Čo si čakala, že budem žiť ako mních? Vyčkávať, kým nezmeníš názor?! Takto to nefunguje. Nenechám sa zmanipulovať. Ani tebou, ani nikým iným.“

Boli sme ako časovaná bomba. Neschopní držať sa od seba, ale nefunkční, keď sme boli spolu. Nezáležalo na tom, čo sme k sebe cítili, pretože na konci sme nedokázali viac ako vrieskať po sebe.

Netušila som, čo na jeho obvinenie povedať. Mal pravdu. Jasné, že mal, ale bola som príliš hrdá na to, aby som si uznala chybu. V konečnom dôsledku na tom nezáležalo, pretože toto bol koniec.

„Je mi to jedno,“ hlesla som. „Nemal si tu byť a k tomu rozhovoru nemalo dôjsť. Môžeš spať, s kým chceš. Pre mňa, za mňa, pokojne pretiahni polovicu *Impéria*...“

Moje slová zanikli, keď sa ku mne priblížil a priložil svoju veľkú ruku na moje líce. Bol o dobrých dvadsať centimetrov vyšší, takže som musela zakloniť hlavu, aby som mu videla do očí.

„Nemôžeš nás odpísať. Nedovolím ti to,“ pohladil ma tak jemne, akoby som bola z porcelánu. Nemal ani poňatia, koľko som dokázala zničiť.

„Ja som si povolenie nepýtala.“

Obtočila som mu prsty okolo zápästia a druhú ruku mu položila na plece, aby som ho od seba odtisla. Sebastian na nič nečakal a prudko ma potiahol k sebe. Perami na mňa zaútočil, a skôr než som pochopila, čo sa deje, sa jeho otvorená dlaň presunula na môj zadok. Stlačil mi ho a prisunul ma bližšie.

Z úst sa mi vydral ston, čo stačilo, aby sa jazykom do-
byl dovnútra. Zaklonila som hlavu ešte viac a prehĺbila náš
bozk. Keď sa dotkol môjho píršingu, skoro sa mi podlo-
mili kolená. Telo som mala ako v ohni a cítila bolesť na
miestach, kde som ho potrebovala najviac.

Sebastianove ruky ma pevne chytili za zadok a vyhodil
si ma do vzduchu. Rýchlo som si prekrížila nohy okolo jeho
bokov. Maxwell mi zavzdychal do úst a premiestnil sa k ba-
ru. Vysadil ma na ostrovček, a keď sa o mňa obtrel, horela
som. Jeho erekcia ma tlačila na tom najcitlivejšom mieste.

„Zabíjaš ma,“ hlesol. Rozopol mi tri gombíky na košeli
a pomaly mi ju dal dole z pliec. Pod jeho studeným doty-
kom mi na tele naskákala husia koža.

„Chcel som sa ťa spýtať na tú peru, ale ak to bol iný chlap,
nechcem to vedieť,“ šepol a privlastnil si ma v dlhom a ag-
resívnom bozku. Áno, Sebastian Maxwell bol rovnako ma-
jetnícky a neústupčivý ako ja. S tým rozdielom, že ja som
okrem neho nemala nikoho. Dlhšie, než by sa mi páčilo.

Presunul sa s bozkami na môj hrudník. Rýchlym po-
hybom ma zbavil podprsenky, kým jeho pery nasledovali
cestu. Pristavil sa na mieste, kde mi tlklo srdce, a jemne
ma tam pobožkal. Raz, dvakrát... Vtom som zacítila bo-
lesť, keď ma uhryzol.

Prudko som sa od neho odtiahla, roztúžená a vytočená.

„Cucflek, naozaj?! Čo máš pätnásť?“ Donútila som ho
pozrieť mi do očí, kde nebola ani zmienka po hanbe.

„Chcem, aby si si ma zapamätala,“ vzal mi tvár do dlaní.
„Ak je toto poslednýkrát, tak to bude, kurva, nezabudnuteľné.“

Pritiahla som si ho k sebe a prudko ho objala. Netušila som, čo to do mňa vošlo, ale podvolila som sa mu. Pri náraze s jeho silnou hruďou som ticho sykla, lenže aj to bolo veľa. Jeho bozky na mojom krku ustali.

„Claire, čo sa ti...“ Hlas mu zlyhal a už sa odťahoval. „Čo znamenajú tie náplasti?“ Chcel sa odo mňa vzdialiť, no ja som ho nohami zakliesnila na mieste.

„Nič to nie je.“

Sebastian ma potiahol k sebe, a keď som bola nútená zoskočiť dole, otočil ma ako baletku, len aby si ma prezrel. Cítila som sa pod jeho pohľadom nahá a zraniteľná ako ešte nikdy. Hneď ma pustil a odstúpil.

„Kto ti to urobil?“

Atmosféra a vzrušenie boli razom preč a chuť na sex vystriedala potreba utiecť odtiaľto čo najďalej.

„Kašli na to.“ Začala som si opravovať podprsenku a snažila sa na seba vytiahnuť košeľu, lenže dvíhanie rúk ma tiež bolelo. Nemala som v pláne ukázať Sebastianovi skutočný rozsah zranení.

„Nezahrávaj sa so mnou, Claire, a hovor!“

„Nemám ti čo povedať, Seb. Je to môj problém...“

„Dočerta, ženská! Prečo si taká...“ zatiaľ ruky do pästí. Z očí mu sršali blesky a stačilo málo, aby vybuchol. O mojej mame netušil, takže vyťahovať to nemalo zmysel.

„Aká?“ vyzvala som. „No tak, povedz, čo si o mne myslíš, Sebastian. Aká podľa teba som?“ rozhodila som rukami a aj cez všetku bolesť som urobila otočku.

„Nie som tu na to, aby si ma zmenil. Nemáš sa o mňa starať a chrániť ma, na to si vystačím sama. Chcel si ma, dostal si ma. Koniec príbehu. Maj sa, Seb.“

Otočila som sa na päte a nečakala na jeho reakciu. Zastavil ma však jeho smiech, ktorý sa šíril *Impériom*.

„Dostal som ťa? Och, Claire...Ty si jediná žena, ktorú som nikdy skutočne nedostal. A ak si myslíš, že tá jedna noc bola všetko, čo sme spolu mohli mať... Si na tom

horšie ako ja. Ja klamem druhým, lenže ty... Ty klameš samu seba, tigrica.“

A či to bola vina? pomyslela som si trpko.

Keby chcel, mohol ma mať už dávno.